

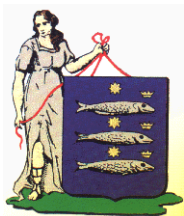
Op bezoek bij een drietal sierduivenfokkers ...en je raakt nooit uitgepraat!

Tekst en foto's: Nico van Benten

Het was half juni en na een aantal warme dagen begon het weer toen alweer wat minder te worden, dus moest er snel een afspraak worden gemaakt. Samen met Hennie Schwarz, de bekende sierduivenkeurmeester en gewaardeerd medewerker van Aviculture Europe, ging ik op stap voor een bezoek bij drie sierduivenfokkers in West-Friesland (kop van Noord Holland) en Friesland, dus over de Afsluitdijk. Drie fokkers, ieder met hun eigen verhaal en andere sierduivenrassen. Je realiseert je dan dat onze hobby enorm rijk is en dat je eigenlijk nooit zonder kopij komt te zitten.

Het eerste bezoek was bij Joop Logemann in Enkhuizen

Joop is 74 jaar en woont in de oude binnenstad van Enkhuizen, vlakbij de 15^e eeuwse Zuiderkerk, ook wel Sint-Pancraskerk genoemd.

Die Zuiderkerk staat hier rechts afgebeeld . .

In het wapen van Enkhuizen (links) staan een drietal haringen afgebeeld als bewijs dat Enkhuizen in de 17^e eeuw de grootste haringvloot van Nederland bezat.

Joop Logemann groeide op in Den Helder waar hij al op z'n twaalfde jaar duiven had. Het duiven houden kreeg hij van huis mee, met name van de familie van moeder's kant die met duiven vlogen, terwijl zijn vader's familie zich meer met dieren bezighield voor de tentoonstelling. Hij herinnert zich nog goed het rijke verenigingsleven van de plaatselijke Kleindierenvereniging in Den Helder, met de grote Kerstshow die landelijke belangstelling trok. Joop vertelt dat hij ook nog een periode heel serieus met konijnen in de weer is geweest en het zelfs tot keurmeester van konijnen heeft gebracht. In die tijd werd je begeleid door een oudere keurmeester met meer ervaring en die vond het logisch om erop toe te zien dat Joop in dezelfde lijn keurde, waar Joop zich echter niet zo in kon vinden, zodat dit keurmeesterschap maar van korte duur is geweest.

Links: In de oude binnensteden is de ruimte achter de huizen beperkt, maar toch heeft Joop hier in 'etagebouw' de oplossing gevonden voor zijn hobby. Met een stijl trapje ga je omhoog naar de hokken, zoals het altijd was. Gewoon opletten en achterstevoeren weer naar beneden.

Joop heeft in Enkhuizen ook een aantal jaren postduiven gehad waarmee hij niet onverdienstelijk aan wedstrijden deelnam. Dat was vooral op de middellange en lange afstand; de zogeheten mid-fond en fond vluchten.

Rechts: Een geelzilvergebande Holle Kropper. Altijd in een schoon hok, door de kranten op de vloer. Joop rolt regelmatig de bovenste vuile krant op, waarna er vanzelf weer een nieuwe schone krant ligt.

Ook in die tijd was hij klein behuist en had maar zes koppels postduiven, waarmee hij zelfs het z.g. 'weduwschapspel' vloog. Omdat hij zijn duiven door en door kende, wist hij precies welke duiven er in vorm waren, dus als hij met z'n mandje kwam inkooien voor de vlucht, dan zij men al: "Daar heb je Joop met de hoedendoos". Hij hoefde en kon er zelfs maar een paar voor de vlucht mee geven en die vielen veelal nog in de prijzen ook. Het houden van postduiven vergt echter enorm veel tijd; dat was reden dat hij op een gegeven moment omschakelde naar sierduiven. Een aantal jaren had hij met Nico Buisman, een collega duivenliefhebber, een hok van zo'n 9 meter lengte op een stukje grond wat ze samen huurden voor zo'n € 23,- per jaar. Daar hielden ze vaak wel meer dan 400 duiven, waaronder Oud Hollandse Tuimelaars, Nonduiven en Mokee's. Joop was timmerman van beroep en dat kwam hem goed te pas, want alles wat hij ooit aan duivenhokken had, heeft hij zelf gebouwd, gebruikmakend van materiaal wat hij overhield en wat hij met veel inzicht en verstand van zaken voor zijn hokken benutte.

Links: Een zwarte Holle Kropper. Dit is één van de kleuren waarmee Joop de hoogste resultaten behaalt op de show. Deze doffer staat hier op een zitplankje voor een broedhok, wat op dit moment is afgesloten met perspex. Dit is een handig hulpmiddel in de broedtijd en als de duiven gepaard moeten worden.

Er is een periode geweest dat Joop geen duiven had, dat was in 2000 en in 2003, toen hij langdurig ziek was, maar daarna begon het toch weer te kriebelen en net op dat moment 'stalde' zijn zoon tijdelijk zijn duiven bij hem en besloot Joop om weer helemaal mee te gaan draaien. Om dit mogelijk te maken, mocht hij de laatste ronde jonge Holle Kroppers, die hij met de duiven van z'n zoon had gefokt, aanhouden. Dat waren zo'n 5 à 6 jongen, die de basis vormden voor zijn huidige stam.

Rechts: Joop staat hier voor zijn broedhokken, die nu zijn gesloten omdat hij gestopt is met broeden. Dit jaar was de productie zeer goed en had hij in februari al zo'n 30 jongen.

De Holle Kroppers geven hem veel plezier, maar ook hier geldt weer: hij kan er niet te veel aanhouden, dus streng selecteren, altijd maar praten met de duiven, ze bekijken en in de hand nemen. "Zo komen ze naar je toe" zegt Joop, "ze stellen zich dan het beste, zoals een Holle Kropper dat allen maar doet, als hij vertrouwen in je heeft".

Links: Onder de broedhokken zijn zitjes bevestigd en op de vloer is een apart gedeelte met bodembedekker, waarin de mest wordt opgevangen. De rest wordt continu schoongeschrapt.

Na de broedperiode worden zijn duiven volgens een heel speciaal systeem gehouden, waarbij de doffers en duivinnen worden gescheiden en afwisselend in een apart hok op de begane grond en in het etage hok worden ondergebracht. In het ene geval worden ze dan ca 5 dagen opgekooid in een lichthok en in het andere geval zitten ze los in de volière en kunnen dan vrij rondvliegen. In die volière staat een groot bad, waarin ze iedere dag een bad nemen. De dag voordat ze naar de tentoonstelling gaan, worden alle duiven, dus doffers en duivinnen samen, in de volière losgelaten en vinden de koppels elkaar terug, om vervolgens van daaruit in de verzendmand te gaan naar de show. Op de show aangekomen straalt de vitaliteit er dan vanaf en door de regelmatige training, zullen de dieren zich gemakkelijk stellen. Mits de keurmeester zijn keurstok thuislaat, want als je Joop boos wilt krijgen dan moet je met een

keurstok in z'n duiven gaan prikken, zoals hij dat nog wel eens door bepaalde keurmeesters ziet doen. Even tegen de kooi aantikken met je vingers is voldoende zegt Joop, maar voor het beoordelen van een Holle Kropper moet je, net zoals voor iedere Kropper, wel de tijd nemen. Hij neemt deel aan de show van de Friesche Sierduiven Club in Leeuwarden, de Club-show van de Noord Hollandse Sierduivenvereniging en hij gaat met de Vrienden van de Holle Kropper fokkers gezamenlijk naar een aantal andere shows. Tevens is hij lid van de hiervoor genoemde verenigingen. Gemiddeld stuurt Joop dan zo'n 8 à 10 duiven per show in.

Rechts: Blauwschimmel doffer, met prachtig blaaswerk en soepele hals. Stelt zich hier mooi in balans.

Links: Geelschimmel duivin, waarbij duidelijk de aanleg tot voetbevedering aanwezig is. Onder de fokkers wordt dit beschouwd als rasadel, maar als je hoog wilt scoren op de show, dan kun je maar beter het zekere voor het onzekere nemen en die paar veertjes weghalen.

Vroeger heeft Joop ook nog een aantal bestuursfuncties gehad, zoals in de Holle Kropper Club, de Oud Hollandse Tuimelaar Club en Sierduiven Vereniging Amsterdam, samen met de legendarische keurmeester Joop Klein Sprokkelhorst. Het verenigingsleven met het contact wat je daarin hebt met de andere fokkers is belangrijk voor Joop. Hij is dan nooit te beroerd om dieren af te staan aan beginnende fokkers.

Rechts: Handig deze zitjes, die je zo van de muur kun pakken en ze daarna in een emmer kunt stoppen om ze schoon te maken. Alles zelf maakt, kost alleen wat tijd en geduld.

De productie was dit jaar zeer goed, en ofschoon hij meestal per seizoen 20 tot 25 jongen uit zes koppels fokt, had hij dit jaar in februari al 30 jongen rondlopen. De Holle Kroppers brengen hun eigen jongen goed groot, maar toch helpt hij ze een handje, door de jongen vanaf de 8^e of 9^e dag, tot aan de 21^e dag, dagelijks voedsel bij te spuiten. Het is een mengsel van in warm water opgeloste P40 korrel, kuikenmeel en babymelkpoeder. De plastic spuitjes die hij hiervoor gebruikt had hij opgespaard tijdens de ziekenhuisopnames van een aantal jaren geleden. Als mondstuk gebruikt hij het spuitgedeelte van siliconen spuitpatronen. Bijkomend voordeel van deze voermethode is dat de duiven hierdoor ook nog tammer worden.

Joop gebruikt voor zijn duiven vrijwel geen medicijn; zijn geheim is optimale verzorging, waardoor de duiven volgens hem voldoende weerstand opbouwen. Ook hij hoort de verhalen van fokkers die met allerlei ziekten bij hun duiven te maken krijgen, als ze ermee naar een show zijn geweest, maar daar heeft hij geen last van. Hij voert ze kwaliteitsvoer, van Someren Mix uit Heemskerk en de jonge duiven krijgen de eerste tijd een apart jongeduivenvoer van Beijer.

Een duif die de indruk geeft niet lekker in z'n vel te zitten, krijgt van hem wat Halamid (een kooiontsmettingsmiddel) in het drinkwater en is daarna al snel weer de oude. Drie keer per jaar worden z'n duiven tegen luis behandeld. Vanuit zijn postduiventijd hanteert hij nog steeds een strenge hokhygiëne. In de lichthokken ligt op de bodem een stapeltje kranten, waarvan men beweert dat de lucht van de drukinkt voorkomt dat er luizen zijn. Iedere dag, of zondig meerdere keren per dag, rolt Joop zo'n krant op de bodem van het lichthok gewoon op en ligt er weer een nieuwe schone krant bovenop.

Van zijn vijf kinderen is er slechts één met sierduiven doorgedaan en een ander met postduiven. Als vroeger de familie Logemann op vakantie ging dan zorgde zijn zwager voor de duiven; nu doet z'n oudste dochter dat.

Links: Zo worden de jonge Holle kroppers met een spuit bijgevoerd, tot ze zo'n 21 dagen oud zijn. Daarna moeten ze het zelf kunnen, maar tot die tijd krijgen ze 'hoogwaardige' bijvoeding.

*Op bezoek bij een drietal
Sierduivenfokkers
en je raakt nooit uitgepraat!*

*Het tweede bezoek was bij Cor Meijer
in Zwaagdijk Oost*

Cor Meijer is een geboren en getogen Amsterdammer. Zo'n 66 jaar geleden werd hij letterlijk geboren tussen de duiven in Amsterdam Oost in de zg. Indische buurt. In WO II was het door de Duitse bezetter verboden om duiven te houden, daarom was het postduivenhok van zijn vader verzegeld. Dat was de reden dat de postduiven in de keukenkastjes en zelfs in het dressoir in de huiskamer waren ondergebracht.

Foto boven: De achtertuin van de familie Meijer in Zwaagdijk Oost is één grote bloemenpracht. Tuinieren is een hobby van zijn vrouw, waarmee ze veel tijd doorbrengt. De duivenhokken vallen hierdoor nauwelijks op. Dit huis kocht Cor in 1974 als een vervallen boerderijtje en hij bouwde daar in enkele jaren een schitterend huis van.

Rechts: Hier staat Cor in Amsterdam op z'n duivenkast op het dak van z'n ouderlijk huis. Cor z'n vader had postduiven en vloog bij de kampioenen van Amsterdam, maar zijn grootvader hield Hage-naars en die vloog daar z.g. opgooiwedstrijden mee 'op Roosendaal', dat was in die tijd (begin 20^e eeuw) heel gebruikelijk in Amsterdam. De kenners zullen de knip herkennen op het plat. Zo'n knip heeft zijwanden die door een touw via katrollen worden bewogen. Door ze op het juiste moment te laten dichtklappen, worden de vreemde duiven, die met de eigen duiven 'meekomen', gevangen.

Boven: Cor met z'n kleinzoon Jimmy, hier met een broedschaal met jonge duiven.

Rechts: Voedingssupplementen

Onlangs bracht zijn zoon een nieuwe partij duiven. Zomaar 80 Oud Duitse Meeuwen van een liefhebber die gestopt was.

Voor de totale collectie duiven gaat er heel wat voer doorheen. Hij laat een speciale mengeling maken bij de dierenspecialzaak Van Someren in Heemskerk, die hem dan het voer per 1.000 kilo tegelijk in zakken aflevert. Dan hebben we het alleen maar over het 'gewone' voer, want daarnaast geeft Cor ook de nodige supplementen, zoals Oregano, een natuurproduct waarvan de antibacteriële werking bekend is en waarvan de kenners beweren dat het ook tegen coccidiose en schimmels helpt. Verder geeft hij diverse mineraalmengsels en vitaminesupplementen, een 'Duo Kruiden elixer' voor weerstandverhoging en schapenvet voor extra energie.

Tenslotte 'kweekt' hij zijn eigen verse vitamine door het laten ontkiemen van mung bonen, ook wel *katjang idjo* of 'groene boon' genoemd. Deze gekiemde bonen zijn rijk aan vitamine B, C, E en ijzer. In de Chinese keuken zijn deze scheuten bekend als Taugé (zie foto links).

Door met tussenposen van enkele dagen steeds nieuwe bakken met mung bonen in de week te zetten, kan Cor zo naar behoefte zijn eigen hoeveelheid verse vitaminen aanmaken. De duiven zijn er gek op en ze blijven perfect in conditie.

Cor vertelt hoe hij vroeger aan de rand van Amsterdam woonde en daar met allerlei tui-melaarrassen vloog, zoals de Hagenaars en de Helmduiven, maar dan wel van het echte vliegtype. De beste en langste vliegers waren de Trippies, ook wel Engelsmannetjes genoemd. Als die Trippies meevlogen dan werd de klit (totale groep van de diverse rassen) omhoog getrokken en 'stonden' de duiven vaak urenlang als kleine stippen in de lucht.

Er staan diverse hokken bij Cor in de tuin, die daar door de indeling van deze schitterende tuin nauwelijks in opvallen. Het tuinieren is een hobby van zijn vrouw, de duiven zijn van Cor. Cor is echte liefhebber en door zijn enthousiasme zitten er niet alleen veel sierduiven van veel verschillende rassen in zijn hokken, maar blijken die duiven ook nog eens van meerdere familieleden te zijn. Bijna alles mag blijven, dus groeit het aantal duiven gestaag. Cor telt ze niet, hij geniet ervan en doet dat zichtbaar, als hij ziet hoeveel plezier z'n andere familieleden erin hebben, zoals Jimmy z'n kleinzoon; dat wordt een duivenfokker later, volgens Cor.

Ondanks deze prima verzorging was de eerste ronde eieren dit jaar bijna geheel onbezet. Het koude en vooral droge voorjaar zal hier debet aan zijn geweest. Cor was niet de enige duivenfokker waar je deze klacht dit jaar hoorde. Ook de tweede ronde was niet geheel tot zijn tevredenheid, maar bij de derde ronde, zo eind mei, begin juni, was het pas optimaal.

Links en linksonder:

Cor is een echte liefhebber en vooral van de oude Amsterdamse vliegduiverrassen als de Oud Hollandse Tuimelaar, in alle kleurslagen en natuurlijk in alle tekeningen zoals: eenkleurig, witschild, witstaart, geëksterd en zwart tijger.

Onder: Ook is Cor nogal eens bezig met een kleurexperiment, wat vaak tot onverwachte resultaten leidt. Hij laat daarna deze kruisingsproducten volledig volgroeien, want pas als het jeugdkleed is geruid, kan hij het resultaat optimaal beoordelen.

Rechts: Oud Hollandse Tuimelaars in rood schildgetijgerd, hier in de volière van Cor Meijer.

Links: Op zo'n terras is het plezierig toeven voor de familie Meijer. Van hieruit is er uitzicht op de tuin en het achterliggende water.

In vergelijking met hun vroegere woning in Amsterdam is dit een heel verschil.

Onder: Mevr. Meijer verzorgt de tuin en hield vroeger ook kippen en konijnen, maar dat werd allemaal toch wat teveel van het goede, dus bleef de tuin en die mag er zijn!

Boven: Overal waar je maar kijkt, staan bloemen en onverwachte kabouters.

Rechts: Een ander duivenhok met voliëres en een aantal speciaal gevormde plantenbakken. De hengels staan klaar en in het water wachten de meterslange karpers.

Links en onder: Dit zijn de duivenhokken van z'n zoon, waarin diverse rassen, zoals: Oud Hollandse Meeuw, Amsterdamse Baardtuumelaar, Timisoara's (vroeger Temeschburger Schecke), Nederlandse Hoogvlieger en Gentse Kroppers.

Links: Een koppel fraai getekende en mooi intensief zwart gekleurde Timisoara Tuimelaars.

Rechts: Weer een van de volières, met steeds meer duiven en nieuwe rassen. Hier zien we o.a. op de voorgrond een Felegyhaser Tuimelaar.

Links: Een Felegyhaser Tuimelaar rood; een mooi type en bijna perfect getekend.

Op bezoek bij een drietal sierduivenfokkers ...en je raakt nooit uitgepraat!

Het derde bezoek was bij Tabe Kooistra in Leeuwarden

Tabe is geen onbekende in Leeuwarden, hij is daar Hoofd Stadsbeheer en heeft als zodanig zitting in een wijkraad. Maar hij doet daarnaast nog ontzettend veel meer. Zo houdt hij de boksvereniging Olympia al meer dan 30 jaar draaiende als voorzitter, penningmeester, trainer en coach. Zijn zoon Sjouke (drievoudig Nederlands Kampioen boksen A-klasse) wordt door hem getraind.

Boven: Duivenhokken met losvliegende duiven.

Onder, links en rechts: bijzondere vogelkooitjes sieren de muur van zijn huis.

In de dierenliefhebberij bekleedt hij ook meerdere functies; hij heeft zitting in het bestuur van de Friesche Sierduiven Club FSC, is voorzitter van de Chinese Meeuwenclub en draait mee in het bestuur van een hondenshow. Dat laatste heeft te maken met zijn liefde het Dobermann hondenras. Wat vooral duidelijk wordt, is dat Tabé heel veel contacten heeft, die hem ten goede komen als het bijvoorbeeld om sponsoring gaat voor zijn boksvereniging of de tentoonstelling van de FSC. Bovendien hoor je hem nooit zeggen dat hij ergens geen tijd voor heeft; het moet even gepland worden, maar dat lukt hem altijd en daar schuilt dan ook zijn grote kracht.

Links: Vanwege zijn oude liefde voor de Helmduif, schafte hij zich onlangs dit koppel Poolse Krymka Tuimelaars aan. Het ras is (nog) niet erkend in Nederland.

Rechts: Nederlandse Helmduiven heeft hij nog steeds. En na al die jaren is het voor hem gewoon een duif om uit te vliegen.

Zijn duiven zijn alles voor hem. Die geven hem rust en afleiding en krijgen van hem de volle aandacht. Samen met zijn zoon Sjouke, die ook de interesse voor de sierduiven met hem deelt, proberen zij kwaliteitsdieren te bemachtigen en daarmee vervolgens de allerbeste dieren te fokken, met als enig doel: te winnen op de show.

Vandaag de dag stuurt hij in op een tiental grotere shows in Nederland en in Duitsland. Hij gaat voor de prijzen, maar vindt de contacten met de andere meeuwenfokkers ook erg belangrijk.

Links: Tijdens de Algemene Ledenvergadering van de NBS, gehouden op zaterdagmorgen 14 juni jl. in de zaal van Restaurant Buitenlust te Voorthuizen, ontving Tabe een kampioensdiploma uit handen van de voorzitter van de NBS. Het kampioensdiploma wordt uitgereikt aan de inzender, eigenaar en tevens fokker van een duif die onder drie verschillende keurmeesters een ercertificaat heeft gewonnen voor de beste van zijn keuring. In dit geval werd dit resultaat behaald met een Oosterse Meeuw Satinet, blauw witgeschubd. Hier ziet u een aantal van de winnaars, buiten bij het restaurant gefotografeerd. Tabe is derde van links.

Rechts: Als voorzitter van de Speciaalclub voor Chinese Meeuwen, heeft Tabe uiteraard een prachtige collectie Chinese meeuwen in het geel en wit, hier in hun broedhokken.

Links: Een prachtige verzameling Oosterse meeuwen Satinet in diverse kleurslagen. Opvallend bij Oosterse Meeuwen is vaak de levenslustige en vitale uitstraling. Op de achtergrond een koppel Parelhalsband Tortels.

Rechts: In een aparte afdeling heeft Tabe nog een collectie tropische vogels en oorspronkelijke duivenrassen.

doet vermoeden is dit geen 'dwergvorm' van de grote Cochins, maar een op zich zelf staand ras. Deze krielen zijn geliefd vanwege hun overvloedige, zachte bevedering; zelfs de staartveren zijn zacht, waardoor ze die typische bolle staart hebben.

Rechts: Daarnaast waren er ook nog goud zwartgezoomde Sebrightkrielen; een heel oud Engels krielras, waarvan de hanen 'hennevederig' zijn. Die hebben dus niet van die lange sikkelveren. De 'maker' van dit ras, Sir John Sebright, creëerde zo een ras waarbij zowel de hanen als de hennen dezelfde mooie zoomtekening laten zien.

Links: Terugkerend bij de duiven, zien we hier een tekening van de bekende Franse Oosterse Meeuwen fokker, keurmeester en illustrator Jean Louis Frindell. Alleen hij kan zo treffend een duif in actie tekenen. Deze afbeelding is een foto van de tekening achter glas, die vanwege de spiegeling moest worden 'bijgewerkt'. De originele tekening is natuurlijk veel mooier.

Rechts: Zoon Sjouke heeft zijn eigen duivenhok, met daarin weer andere rassen, zoals de Akener Lakschildmeeuw en Duitse Langsnavelige Tuimelaar.

Rechts en onder: De Duitse Langsnavelige Tuimelaar is eigenlijk de laatste liefde en aanwinst van Tabe. Gemakkelijk was het niet om deze dieren los te krijgen; hij moest er menige reis voor naar Duitsland maken, maar uiteindelijk is er een goede band ontstaan met de Duitse fokker en heeft hij inmiddels diverse kleurslagen op het hok.

Tabe is geboren in Akkerwoude, een voormalig dorp in de huidige Friese gemeente Dantumadeel en dat ligt zo'n 25 km van Dokkum. Zijn vader had een boerderij en er waren altijd wel dieren, waaronder kippen, duiven en vogels. Zo

kreeg hij op zijn vierde jaar al wat Helmduiven van zijn vader, die vrij losvlogen, maar het waren wel zijn duiven, waar hij zelf verantwoordelijk voor was.

De belangstelling voor duivenrassen was aangeboren en omdat hij voor de varkens van zijn vader voer ging ophalen in de omgeving, kwam hij aan huis bij de gebroeders de Vries, de bekende fokkers van Oosterse Meeuwen. Vanaf dat moment wilde hij alleen nog maar een koppel van dát ras. Dat bleek echter niet zo eenvoudig. Zijn vader zou er om vragen bij de gebroeders de Vries, maar het duurde toen nog 12 jaar voordat hij een koppel kon bemachtigen en dat waren niet eens zulke goede dieren. Jaren later kwam hij in contact met dhr. Visser, beheerder van de Prinsentuin; een volière in het stadspark van Leeuwarden. Die meneer Visser was geabonneerd op het (voormalige) schitterende blad Avicultura en voor Tabe ging er een hele nieuwe wereld open.

Kort daarop nam hij als 24-jarige voor het eerst deel aan een tentoonstelling met zijn Helmduiven, maar dat werd een teleurstelling want showduiven bleken toch wat anders te zijn dan vliegduiven. In diezelfde tijd kocht hij eindelijk dan ook z'n eerste koppel Oosterse Meeuwen.

De start van het broedseizoen is dit jaar wat tegengevallen, hij had veel last van onbevuchte eieren, maar inmiddels is het juni en was het de laatste weken al veel beter. Zijn duiven worden ieder jaar ingeënt tegen paramix; dat is weliswaar niet verplicht in Nederland, maar wel voor deelname aan een Duitse Tentoonstelling.

Links: De dag zit erop, een uitzonderlijke belevenis, maar aan alles komt een eind. Hierbij de laatste foto op het terras van de familie Kooistra, waarop van links naar rechts Tabbe Kooistra, Hennie Schwarz en Cor Meijer staan afgebeeld.

Voor meer informatie over de diverse rassen die hier aan bod kwamen, kunt u contact opnemen met de secretaris van

de betreffende speciaalclub en/of sierduivenvereniging:

Bij Joop Logemann waren dat de Holle Kroppers:

Vrienden Holle Kropper Fokkers

S. van Vliet, Erasmusweg 874, 2542 RK Den Haag <http://www.vriendhol.scali.eu.org>

Holle Kropperclub

P.L. van der Spek, Koekamp 23, 2623 XN Delft <http://home.wanadoo.nl/~dleeuw/HKC/>

Bij Cor Meijer waren dat o.a. de Nederlandse Tuimelaarrassen:

Oudhollandse Tuimelaars Club

T. Ruigrok, Jagerstraat 6, 2636 CM Schipluiden <http://www.oudhollandsetuimelaar.nl/>

Fokkersvereniging van Nederlandse Tuimelaars

R.J. Slikker, J. de Ruitersstraat 2, 8561 GG Balk <http://www.sierduif.nl/ned-tuimelaars>

Bij Tabbe Kooistra waren dat o.a. de Meeuwenrassen:

Chinese Meeuwenfokkersclub

H.B. Schwarz, Lobeliastraat 196, 1616 XP Hoogkarspel schwarz@quicknet.nl

Meeuwenclub

G. de Vries Jr., Goutumerdijk 20, 9084 AE Goutum <http://meeuwenclub.sierduif.nl>